

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **T. T. H. P.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-174991-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-174991-4/SO-2023. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobkyně podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8. 9. 2023, č. j. OAM-87767-26/ZM-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť její pobyt na území není v zájmu České republiky (dále jen „ČR“).

II. Žalobní body

2. Žalobkyně se domnívá, že žalovaný správní orgán porušil povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, neboť správní orgány dostatečně neodůvodnily napadené a prvostupňové rozhodnutí a závěry o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti, a není tak zřejmé, jak k těmto závěrům dospěly. Žalobkyně namítá, že správní orgány v její věci nepostupovaly v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v § 2 správního řádu, tedy se zásadou legality, zákazu zneužití pravomoci, ochrany dobré víry a se zásadou legitimního očekávání. Správní orgány porušily též zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního a další základními zásady správního řízení. Žalobkyně dále namítá porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán dostatečně neodůvodnil napadené rozhodnutí a závěry o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti, a není tak zřejmé, jak k těmto závěrům správní orgán dospěl. Napadené rozhodnutí je rovněž v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména dle § 89 odst. 2 správního řádu.
3. Vzhledem k tomu, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s námitkami vznesenými v odůvodnění odvolání, žalobní body vychází především z uplatněných odvolacích námitek.
4. Žalobkyně především namítá, že ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tedy že pobyt žalobkyně na území není v zájmu ČR. Žalobkyně namítá, že se správní orgány při rozhodování o žádosti dopustily libovůle. Správní orgány vybočily z rozsahu zákonem svěřených pravomocí a nepostupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Správní orgány zcela nesprávně vykládají a aplikují na věc žalobkyně důvod pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) věty první zákona o pobytu cizinců, tedy že pobyt cizince na území není v zájmu ČR. Správní orgány zcela libovolně a nesprávně vykládají neurčitý pojem „zájem České republiky“, čímž vybočily ze zákonem svěřených pravomocí. Odůvodnění obou rozhodnutí je v tomto ohledu plně nesprávných, nelogických až absurdních závěrů.
5. K tomu je zapotřebí především uvést, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. rozhodně nelze dovozovat nezájem ČR na pobytu žalobkyně na území. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne toliko, že vláda přistoupila k omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří mj. i Velvyslanectví ČR v Hanoji. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. přitom nelze vykládat ani tak, že ČR nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem nekvalifikované práce. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. toliko omezuje dle kapacitních možností jednotlivých zastupitelských úřadů roční počet přijímaných žádostí na té které konkrétní ambasádě. Rozhodně však nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě (pokud splní podmínky místní příslušnosti) nebo na území ČR. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. neomezuje Vietnamce podle státní příslušnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nýbrž zájemce o podání žádosti na konkrétně vyjmenovaných zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří i Velvyslanectví ČR v Hanoji, ať již je státní příslušnost zájemců o podání žádosti jakákoli. Už vůbec pak z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dovozovat nezáměr ČR na pobytu konkrétního cizince na území. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se přitom věcně vůbec netýká změny účelu pobytu cizince již pobývajícího na území. Změnu účelu pobytu naopak výslovně upravuje zákon o pobytu cizinců, který změnu účelu pobytu upravuje zejména v § 45 odst. 1 větě první zákona o pobytu cizinců a v § 42g odst. 5 větě druhé zákon o pobytu cizinců. Zákon je přitom z hlediska právní síly bezpochyby nadřazen podzákonnému právnímu předpisu, kterým je nařízení vlády. Správní orgány se tedy dopouští zcela nesmyslné a absurdní konstrukce, kdy z předpisu nižší právní síly, který přitom ani věcně nedopadá na projednávaný případ, dochází k závěrům, které jsou v přímém rozporu s právním předpisem vyšší právní síly, tedy se zákonem o pobytu cizinců. Zájem ČR lze přitom mnohem lépe vysledovat z činnosti zákonodárné, kdy zákonodárná moc změnu účelu pobytu cizince pobývajícího na území za účelem studia na zaměstnaneckou kartu umožňuje. Je přitom zřejmé, že žalobkyně splnila veškeré zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zároveň nebyl naplněn žádný z důvodů pro zamítnutí žádosti.

6. Žalobkyně dále namítá, že obě rozhodnutí jsou vnitřně logicky rozporná, když na jedné straně dle správních orgánů není pobyt žalobkyně na území v zájmu ČR a na straně druhé tento nezáměr ČR na pobytu žalobkyně na území odůvodňují především tím, že žalobkyně dosud nenaplnila původní účel pobytu na území, tedy studium. Pobyt cizince na území buďto v zájmu ČR je, anebo není. Zákon přitom v § 56 odst. 1 písm. j) zákon o pobytu cizinců v tomto ohledu již nerozlišuje konkrétní účel pobytu cizince na území, tedy nelze zamítnout žádost z důvodu, že není zájem ČR na pobytu určitého cizince za účelem zaměstnání a zároveň je v zájmu ČR jeho pobyt za jiným účelem. Správní orgán toliko nesprávným a extenzivním výkladem fakticky zaměňuje neurčitý právní pojem za správní uvážení, či spíše libovůli, když vytváří další důvod pro zamítnutí žádosti nad rámec zákona. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti, tedy nezáměr ČR republiky na pobytu cizince na území, se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být podložen konkrétními a individualizovanými skutečnostmi. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti tedy nelze vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země. Takový přístup vede k nepřipustné diskriminaci skupiny cizinců a obdobně jako nelze hromadně uložit správní vyhoštění, nelze neurčitý právní pojem zneužít k paušálnímu zamítání určitého druhu žádostí určité skupiny osob. Rozhodnutí je individuálním správním aktem, nikoli právním předpisem.
7. Dikce zákona je přitom v tomto ohledu zcela jasná a nepřipouští správním orgánem zvolený paušální výklad, neboť § 56 odst. 1 písm. j) věta první zákon o pobytu cizinců hovoří o pobytu cizince na území, nikoli o skupině cizinců. V tomto ohledu žalobkyně odkazuje například na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-118536-6/SO-2023: *„Komise konstatuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je toliko výčtem ustanovení zákona o pobytu cizinců, podzákonných právních předpisů a judikatury správních soudů. Správní orgán I. stupně však v průběhu řízení o žádosti provedl s účastníkem řízení výslech a rovněž se dotazoval vysoké školy na průběh jeho studia. Tato konkrétní zjištění správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti vůbec nevypořádal. Není možné uzavřít, že účastník řízení žádost o vydání zaměstnanecké karty podal ještě před tím, než „vůbec mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu“, když ze spisového materiálu je zřejmý opak a toto tvrzení v něm nemá oporu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

8. Žalobkyně dále namítá, že obě rozhodnutí jsou v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jimi porušena rovnost před zákonem. Podle § 2 odst. 4 řádu: „*správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“ Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již 4 roky a za tuto dobu správní orgán v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu povoloval a rozhodně neshledával nezájem ČR na pobytu cizince na území. Není vůbec zřejmé, v čem se projednávaný případ liší od ostatních vietnamských studentů, jimž byla zaměstnanecká karta povolena. Žalobkyně v odůvodnění odvolání uvedla příkladem některá čísla jednací žádostí ve zcela obdobných případech, kterým bylo vyhověno. Z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí přitom nevyplývají žádné konkrétní a individualizované skutečnosti týkající se právě žalobkyně, proč zrovna její pobyt na území není v zájmu ČR, když pobyt ostatních cizinců v obdobné situaci v zájmu ČR je.
9. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu se skutečným stavem věci tak, jak byl zjištěn v rámci správního řízení. Z provedeného výsledku, vyjádření vysoké školy ani jiných podkladů ve správním spise rozhodně nevyplývá, že by žalobkyně neplnila účel pobytu, nebo že by neměla v úmyslu nadále studovat, přestože by jí byla povolena zaměstnanecká karta. Žalobkyně toliko využila zákonné možnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu a přitom nadále plní své studijní povinnosti. Je třeba rovněž připomenout, že judikatura správních soudů se v otázce plnění účelu předchozího povoleného pobytu ustálila v právním názoru, že cizinec je povinen plnit účel předchozího povoleného pobytu před tím, než podá žádost o změnu účelu pobytu. Jakmile tedy cizinec podá žádost o změnu účelu pobytu, nemusí již nadále účel předchozího povoleného pobytu plnit. To nicméně není případ žalobkyně, neboť ta i nadále účel pobytu studium plní i po podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Správní orgány ostatně neplnění účelu ve věci neshledaly, neboť žádost zamítly z jiného důvodu. Úvahy správního orgánu I. stupně ohledně naplnění účelu pobytu a odkaz na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, nejsou tedy příléhavé, neboť v projednávané věci k neplnění účelu dříve povoleného pobytu vůbec nedošlo a navíc v odkazované věci bylo naopak cizinci vytýkáno, že o změnu účelu pobytu požádal až o rok později, než kdy mohl. Skutkové i právní odlišnosti nyní projednávaného případu od případu řešeného v odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33, jsou na první pohled zcela zjevné.
10. Žalobkyně dále namítá nesprávnost skutkových zjištění, která jsou v rozporu s provedeným dokazováním. Závěr správního orgánu I. stupně, že se účastník rozhodl nenaplnit účel původního pobytu, nemá oporu ve správním spise a je v přímém rozporu s provedeným dokazováním. Z provedeného výsledku, vyjádření vysoké školy ani jiných podkladů ve správním spise nevyplývá, že by se žalobkyně rozhodla nenaplnit účel pobytu, nebo že by neměla v úmyslu nadále studovat, pokud by jí byla povolena zaměstnanecká karta. Žalobkyně toliko využila zákonné možnosti podat žádost o zaměstnaneckou kartu a přitom nadále plní své studijní povinnosti. Žalobkyně žije na území již více než jeden rok a k pobytu na území za účelem studia, které vyžaduje značné náklady na živobytí, chtěla pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby rodina žalobkyně nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s pobytem a studiem žalobkyně na území.
11. Žalobkyně namítá, že je nesprávný závěr žalované, že z provedeného dokazování je zřejmé, že by se účastnice řízení účastnila přípravného kurzu, v dalším studiu v akreditovaném

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

studijním programu na veřejné vysoké škole již nepokračovala a svůj původně deklarovaný účel pobytu nenaplnila. Žalobkyně sice nenastoupila ke studiu oboru Chov hospodářských zvířat na České zemědělské univerzitě, na který si podala přihlášku, a to z jazykových důvodů, neboť dle jejího názoru nebyla její znalost českého jazyka dostatečná ke studiu, avšak právě proto žalobkyně i nadále pokračuje ve studiu v přípravném kurzu českého jazyka, aby mohla do bakalářského studia nastoupit v následujícím akademickém roce. Nelze tedy uzavřít, že žalobkyně účel pobytu nenaplnila, neboť její kroky naopak směřují k naplnění účelu pobytu.

12. Závěrem je třeba namítnout, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně žije na území již více než jeden rok a k pobytu na území za účelem studia, které vyžaduje značné náklady na živobytí, chtěla pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby rodina žalobkyně nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s jejím pobytem a studiem na území. Správní orgán I. stupně se přitom otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabýval jen okrajově, přestože na takový dopad žalobkyně upozornila ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, a napadené rozhodnutí je proto i v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu.
13. V replice pak dodala, že žalovaná zcela opomíjí podstatu žalobní argumentace, když žalobkyně v žalobě namítá, že nařízení vlády se vůbec věcně nevztahuje na změnu účelu pobytu cizince na území. Žalobkyně doplňuje, že v obecné rovině nelze dospět k závěru, že by změna účelu cizince (občana Vietnamu pobývajícího na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studium) na účel zaměstnanecká karta neměla být v zájmu ČR.
14. V tomto ohledu je třeba uvést, že v současné době situace na trhu práce rozhodně neodůvodňuje přijetí restriktivnější politiky státu v oblasti zaměstnávání cizinců na nekvalifikovaných nebo nízko kvalifikovaných pozicích, neboť míra nezaměstnanosti je v ČR dlouhodobě velmi nízká, dokonce nejnižší mezi členskými zeměmi Evropské unie a český trh práce dlouhodobě trpí nedostatkem pracovníků, a to jak na vysoce kvalifikovaných, tak i na nekvalifikovaných pozicích. S ohledem na situaci na trhu práce a na stav veřejných financí lze naopak dovodit zájem ČR na pobytu takovýchto cizinců, kteří by jakožto zaměstnanci svými odvody přispívali do veřejného rozpočtu.
15. Dále je třeba s ohledem na výše uvedené v obecné rovině namítnout, že zaměstnávání cizinců - občanů Vietnamu, kteří vystudovali v zemi původu střední školu, byť by snad nakonec vysokou školu v ČR třeba ani úspěšně neabsolvovali, na pozicích vyžadujících nižší kvalifikaci, rozhodně nepředstavuje zvýšené bezpečnostní riziko pro ČR. Není zřejmé, z jakého důvodu by zaměstnávání takovýchto bývalých studentů na pozicích vyžadujících nízkou nebo žádnou kvalifikaci, mělo jakkoli zvyšovat bezpečnostní rizika pro ČR. Byť by takoví zaměstnanci například zprvu pracovali na pozicích vyžadujících nízkou nebo žádnou kvalifikaci, lze s ohledem na jejich vzdělání, inteligenci a další vlastnosti rozumně předpokládat, že budou v rámci svého života postupovat v jejich kariéře výše a i kdyby se tak nestalo, tak rozhodně nelze předpokládat, že by se zrovna bývalí studenti vysokých škol měli stát pro ČR jakýmkoli bezpečnostním rizikem. Už vůbec z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, proč by měl zvýšené bezpečnostní riziko představovat konkrétně zrovna pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty. V tomto ohledu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

16. Podle žalobkyně dále není zřejmé, jakou specifickou skupinu občanů Vietnamské socialistické republiky uvedenou v § 169g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na které se uvedený postup neuplatňuje, má žalovaná na mysli. ČR má ve Vietnamu 3 zastupitelské úřady, a sice Velvyslanectví ČR v Hanoji a Honorární konzuláty v Ho Či Minově městě a v Hai Phongu. Jak existence honorárních konzulátů ovlivňuje možnost zamítnutí žádosti o změnu účelu pobytu cizince na území na zaměstnaneckou kartu z důvodu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců přitom není zřejmé.
17. Pokud jde o odkaz žalované na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, je třeba zdůraznit, že se nejedná o zcela totožný případ, a to nejen z hlediska skutkových okolností, ale zejména co se týče uplatněné žalobní argumentace, která vymezuje předmět řízení a rozsah soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí. Nadto soud není při rozhodování nyní projednávané věci jakkoli vázán rozhodnutím jiného krajského soudu, neboť se nejedná o formálně závazné rozhodnutí v nyní projednávané věci, ani o rozhodnutí soudu vyššího stupně. Rozhodně přitom nelze v současné době považovat právní závěry z odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Plzni za součást ustálené judikatury správních soudů, když se prozatím jedná o ojedinělý judikát zabývající se danou otázkou.

III. Vyjádření žalované

18. Žalovaná ve svém vyjádření plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedla důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
19. Žalobkyně svou žádostí podanou na zastupitelském úřadu v Hanoji deklarovala, že absolvuje jazykovou přípravu ke studiu konkrétního akreditovaného studijního programu vysoké školy. Nic jí nebránilo a nebrání tento účel v souladu s jejím deklarovaným zájmem plnit i nadále. Jsou-li stanoveny kvóty pro ekonomickou migraci pro určitou zemi, pak nelze ignorovat záměr vlády omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků, v daném případě z Vietnamské socialistické republiky, a akceptovat postup žalobkyně, a zcela zjevně i dalších osob, které jednaly stejně, a krátce po příjezdu na území podaly žádost o změnu účelu pobytu. Pobyt žalobkyně nebyl „nežádoucí“ od počátku, stal se jím až poté, kdy projevila svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde právě „nežádoucí nekvalifikovanou práci“.
20. Komise uvádí, že postup správních orgánů není zaměřen paušálně na všechny občany Vietnamské socialistické republiky, nýbrž na ty, kteří na území vstoupily skrze žádost podanou na zastupitelském úřadu v Hanoji, aniž by naplnily původně deklarovaný účel pobytu a krátce po svém příjezdu na území žádají o vydání pobytového oprávnění, které by jinak podat v zemi původu nemohly. Komise rovněž poukazuje na specifickou skupinu občanů Vietnamské socialistické republiky uvedenou v § 169g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, na které se uvedený postup neuplatňuje, tudíž nelze tvrdit, že by se správní orgány dopouštěly diskriminace určité skupiny cizinců na základě jejich národnostního původu. Komise v tomto odkazuje na recentní rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 28/2023-42, ze dne 4. 12. 2023, kterým byl v totožném případě postup správních orgánů aprobován.

21. Namítaný dopad do rodinného a soukromého života žalobkyně byl vypořádan dostatečně, a to na základě informací, které měla Komise k dispozici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015).
22. Žalovaná též zdůraznila, že správní orgán I. stupně je nepochybně oprávněn učinit si na základě provedených důkazů úsudek o tom, zda svým jednáním žalobkyně naplnila důvod pro zamítnutí podané žádosti, včetně toho, zda naplňovala účel svého pobytového oprávnění, tj. studia. Nezakládá se na pravdě žalobní tvrzení, že se žalovaná nezabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, v této souvislosti odkázala na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Navrhla žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
24. Žalobkyni bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, s platností od 18. 10. 2022 do 15. 9. 2023. Na území ČR přicestovala dne 6. 10. 2022.
25. Dne 20. 12. 2022 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců k zaměstnavateli G. H. X. na pracovní pozici prodavačky smíšeného zboží. Správní orgán účastnici řízení vyslechl dne 24. 4. 2023, z výsledku vyplynulo, že si podala přihlášku ke studiu na Českou zemědělskou univerzitu – obor Chov hospodářských zvířat. V rámci prověření výše uvedené skutečnosti bylo správnímu orgánu dne 11. 7. 2023 Českou zemědělskou univerzitou sděleno, že účastnice řízení si přihlášku skutečně podala, nicméně k přijímacímu řízení se nedostavila. Správní orgán učinil součástí spisového materiálu výpis z veřejně dostupné databáze Ministerstva průmyslu a obchodu, týkající se vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, který byl přijat usnesením Vlády ČR č. 581 z roku 2019, o programech schválených vládou za účelem dosažení ekonomického přínosu pro ČR.
26. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí účastnice uvedla, že splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený dopad do jejího soukromého a rodinného života.
27. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 8. 9. 2023, č. j. OAM-87767-26/ZM-2022, žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítl podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť pobyt účastnice na území není v zájmu ČR. Účastnice žádost o vydání zaměstnanecké karty podala krátce po svém příjezdu do ČR, přestože deklarovaným účelem jejího pobytu bylo absolvování kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou, a to k přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Jednalo se konkrétně o studium programu Přípravný jazykový kurz jako odborná příprava ke studiu akreditovaného studijního programu „Zemědělská technika“ na České zemědělské univerzitě v Praze. Žalobkyně při výslechu uvedla, že si podala přihlášku na Českou zemědělskou univerzitu – obor Chov hospodářských zvířat. Dne 11. 7. 2023 bylo Českou zemědělskou univerzitou, Fakultou agrobiologie, sděleno, že účastnice si přihlášku ke studiu skutečně podala, nicméně k přijímacímu řízení se nedostavila. Správní orgán I. stupně tak konstatoval, že studium akreditovaného programu vysoké školy účastnice nezačala. Žádost o pobyt za účelem studia podala u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. U tohoto úřadu však není možné v současné době podat žádost o vydání zaměstnanecké karty. Tato možnost je pouze v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vládního programu „Klíčový a vědecký personál“, a to v celkovém maximálním počtu 200 žádostí ročně. Vláda ČR v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců stanovila nařízením č. 220/2019 Sb. maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, přičemž na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji je možno podat 200 žádostí ročně v rámci programu „Klíčový a vědecký personál“. Základním předpokladem pro zařazení cizince do programu je výkon práce specialisty, manažera nebo pracovníka v pozici statutárních orgánů a pro nově najaté zaměstnance v třídách 1-3 klasifikace zaměstnání CZ-ISCO v oblasti výroby, služeb nebo ve veřejném sektoru. Uvedené nařízení vlády vyjadřuje zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky přicházeli na území ČR za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Účastnice podala svou žádost o vydání zaměstnanecké karty na území ČR, a to na pozici prodavačky smíšeného zboží, která není kvalifikovaným povoláním ve smyslu citovaného programu. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že jsou důvody pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Svůj závěr odůvodnil tím, že z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. plyne, že ČR nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, přičemž tento nezájem trvá i v případě, že vydání zaměstnanecké karty je žádáno cizincem, který byl na území přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil, a to ani z části. K vyjádření účastnice o nepřiměřenosti rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že jedná pouze o obecné konstatování, aniž by dále uvedla, jaký konkrétní dopad by nevydání zaměstnanecké karty mělo. Správní orgán I. stupně uvedl, že mu nejsou známy skutečnosti, které by pro účastnici představovaly nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života, a to zejména s ohledem na to, že účastnice je dle dostupných informací svobodná a bezdětná, na území ČR pobývá teprve několik měsíců a je tak téměř nemožné, aby došlo ke zpřetrhání vazeb na zemi původu.

28. V podaném odvolání bylo namítáno, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, nesprávně vyložil a aplikoval § 56 odst. 1 písm. j) větu první zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je vnitřně logicky rozporné, když na jedné straně není pobyt účastnice na území v zájmu ČR a na straně druhé tento nezájem ČR na jejím pobytu je odůvodněn nenaplněním původního účelu pobytu. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti se musí vztahovat ke konkrétnímu cizinci a musí být konkrétně podložen. Není možné jej vztáhnout toliko k celé skupině cizinců pocházejících z určité země. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již 4 roky a za tuto dobu správní orgán I. stupně v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu povolal a neshledával nezájem ČR na pobytu cizince na území, k čemuž uvádí spisové značky žádostí jiných vietnamských studentů. Napadené rozhodnutí je též v rozporu se skutkovým stavem věci tak, jak byl zjištěn v průběhu správního řízení. Závěr správního orgánu, že se účastnice rozhodla nenaplnit účel původního pobytu, nemá oporu ve správním spise. Účastnice i po podání žádosti o zaměstnaneckou kartu nadále plní účel svého pobytu. Účastnice již v rámci prvostupňového řízení namítala nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, správní orgán I. stupně se tímto vůbec nezabýval.
29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí shrnula, že z provedeného dokazování je zřejmé, že by se účastnice účastnila přípravného kurzu, v dalším studiu v akreditovaném studijním programu na veřejné vysoké škole již nepokračovala a svůj původně deklarovaný účel pobytu nenaplnila. Namísto toho krátce po příjezdu na území ČR požádala o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodavačky smíšeného zboží, pro které

zaměstnavatel vyžaduje jako minimální vzdělání základní a praktickou školu. V tomto případě se jedná o pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci, pro kterou by jí zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, respektive by o ni nemohla požádat.

30. Důvodová zpráva vztahující se k novele zákona o pobytu cizinců (zákon č. 176/2019 Sb.), kterou bylo do tohoto zákona zakotveno zákonné zmocnění pro vládu k vydání kvót pro ekonomickou migraci, uvádí: „*V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu....Podávání žádostí mimo Programy je zcela znemožněno pouze ve státech, u nichž existuje zvýšené bezpečnostní riziko (Irák, Sýrie, Afghánistán, Pákistán, Vietnam).*“ Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedla, že Vláda ČR, v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b zákona o pobytu cizinců, svým nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Jedná se o nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů. Omezením objemu podávaných žádostí u zastupitelského úřadu ČR v Hanoji pouze na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním „Programu klíčový a vědecký personál“ dala vláda najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území ČR za účelem zaměstnání pouze ti cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci (kategorie CZ_ISCO 1-3). Je zde zcela jasně definován zájem ČR na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamské socialistické republiky pouze ve specifických profesích a omezeném počtu. Cílem vládního „Programu klíčový a vědecký personál“ je poskytnout podporu významným českým a zahraničním investorům, výzkumným organizacím, technologickým společnostem a společností typu start-up, které do ČR potřebují přivést cizince v postavení statutárních orgánů, manažery či specialisty. V zájmu ČR není, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy. Zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamské socialistické republiky je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených, tak aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Účastnice vstoupila na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy za účelem zvýšení úrovně svého vzdělání. Deklarovaný účel svého pobytu nenaplnila a krátce po příjezdu na území ČR podala žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Lze konstatovat, že její pobyt na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu se zákonem.
31. Jelikož účastnice řízení nenaplnila svůj původně deklarovaný pobyt studia v akreditovaném studijním programu vysoké školy a namísto toho po svém příjezdu požádala o vydání zaměstnanecké karty na nízkokvalifikovanou pracovní pozici, s odkazem na nařízení vlády upravující maximální počet žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, dovodil správní orgán I. stupně, že její pobyt není v zájmu ČR. Tímto byl dán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti lze obdobně odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, č. j. 6 A 9/2021-58, kde se uvádí: „*Podle závěru obsaženého v bodě 17 rozsudku č. j.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

10 Azs 438/2021-47, v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců, nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince. Zaměstnanecká karta je zvláštním typem pobytového oprávnění relativně komplexně upraveným v ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců. Systematika zákona naznačuje, že jde o zvláštní typ pobytu na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Nenárokovost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Lze totiž připomenout, že žádostí o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zahraničí o vydání pobytového titulu (srov. podobně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 74/2019-31).“

32. Žalovaná dále poukázala v napadeném rozhodnutí na znění § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“): „Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta unitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání nebo k výkonu práce cizince který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 5).“
33. Podle § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti: „Pro účely tohoto zákona se rozumí soustavnou přípravou na budoucí povolání doba denního studia na střední škole, konzervatoři, vyšší odborné škole a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky a doba prezenčního studia na vysoké škole, a to včetně prázdnin, které jsou součástí školního nebo akademického roku.“
34. V rozsudku ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 Azs 443/2018-40, Nejvyšší správní soud uvádí: „Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty unitropodnikově převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti). Výjimku z tohoto pravidla představuje § 98 písm. j) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit cizincům, kteří se na území České republiky primárně věnují soustavné přípravě na budoucí povolání, aby si zde mohli v průběhu doby řádného denního či prezenčního studia legálně přivydělávat. Podle § 5 písm. d) téhož zákona se za soustavnou přípravu na budoucí povolání považuje mimo jiné doba prezenčního studia na vysoké škole. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na zákon o vysokých školách. Tento zákon pak rozlišuje mezi studiem v akreditovaných studijních programech (bakalářské, magisterské a doktorské) a programem celoživotního vzdělávání (§ 2 odst. 1). Formu studia, tj. zda jde o studium prezenční, distanční nebo o jejich kombinaci, pak citovaný zákon upravuje pouze ve vztahu ke studiu v akreditovaných studijních programech (§ 44 odst. 4).“
35. Z dikce § 98 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že povolení k zaměstnání se nevyžaduje u cizince, který se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání. Soustavnou přípravou na budoucí povolání ve smyslu § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti se rozumí mj. doba prezenčního studia na vysoké škole v akreditovaných studijních programech. Z uvedeného je zřejmé, že pokud by účastnice původně deklarovaný účel pobytu studia naplňovala, měla by v jeho důsledku volný přístup na trh práce, který by pro ni byl ve srovnání se zaměstnaneckou kartou daleko příznivější, neboť možnosti jejího zaměstnání by nebyly omezeny pracovními místy určenými držitelům zaměstnanecké karty. Rovněž by ji nestíhala povinnost hlásit jakékoliv změny zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a násl. zákona o pobytu cizinců, měla by tak možnost legálního přivýdělku. Pokud si účastnice chtěla legálně přivydělávat v rámci studia přípravného kurzu na vysokou školu,

pak jí rovněž nic nebránilo v tom, aby si pro kýženou pracovní pozici obstarala povolení k zaměstnání.

36. Žalovaná ve shodě se správním orgánem I. stupně konstatovala, že pokud nemá ČR zájem na přijímání cizinců z Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty požádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia, a tento účel nenaplnil. Tímto způsobem by totiž bylo možné snadno obcházet omezení stanovená uvedeným nařízením vlády a popírat suverénní právo ČR určit si, které cizince a za jakých podmínek na své území přijme.
37. Žádost účastnice o vydání zaměstnanecké karty byla zamítnuta proto, že její pobyt na území jako nekvalifikovaného zaměstnance není v zájmu státu, není tedy sankcionována proto, že nenaplnovala účel předchozího pobytu. Správní orgán I. stupně pouze výslovně uvedl, že jejím původním deklarovaným účelem pobytu bylo studium konkrétní vysoké školy, a nikoliv pouze jazykového kurzu.
38. Žalovaná dále uvedla, že předestřená újma v rodinném a osobním životě nebyla blíže konkretizována a dostatečně doložena. Účastnice je v produktivním věku a neprokázala, že v zemi původu nebude schopna nalézt zaměstnání nebo jiný zdroj příjmů a že by tam trpěla existenčními problémy. Účastnice na území ČR přicestovala v říjnu 2022. Na území skutečně pobývá teprve krátkou dobu, svůj dosavadní život realizovala v zemi původu. Z formuláře žádosti vyplývá, že je svobodná a bezdětná. Žalovaná zdůraznila, že zamítnutím žádosti o vydání zaměstnanecké karty není účastnici zakazován další pobyt na území ČR. Z informačního systému cizinců vyplývá, že účastnice podala dne 3. 8. 2023 žádost o prodloužení doby platnosti stávajícího pobytového oprávnění, o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Svědčí jí tedy fikce pobytového oprávnění ve smyslu § 47 zákona o pobytu cizinců. Svoje případné kontakty může prozatím udržovat přímo na území, popř. formou elektronické komunikace ze země původu. S ohledem na uvedené žalovaná shledala dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastnice řízení přiměřenými vzhledem k důvodu zamítnutí žádosti.
39. K tvrzení týkajícímu se řízení jiných žadatelů žalovaná uvedla, že každé rozhodnutí je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech zjištěných v rámci řízení. V právě posuzovaném případě správní orgán I. stupně dostal svým povinností a postupoval v souladu se zákony.
40. Komise neshledala důvodnou ani námitku nepřípustné diskriminace. Každé rozhodnutí je založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech zjištěných v rámci řízení. Komise odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, v němž soud v bodě 14 připomněl závěry ustálené judikatury, dle kterých v případě řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 42g zákona o pobytu cizinců nejde o rozhodování o právním nároku cizince, a dále se v bodě 17 vyjádřil k namítané nezákonné diskriminaci občanů Vietnamu, kdy zdůraznil, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s ČR, resp. Evropskou unií. Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil jak z hlediska Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, tak z hlediska Listiny základních práv a svobod.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

41. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
42. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“*
43. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců: *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
44. Podle § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7 nebo 8. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání.“*
45. Zástupce žalobkyně při jednání doplnil, že v současné době správní orgány rozhodují obdobně jako ve věci žalobkyně, má však za to, že aplikované zákonné ustanovení nelze takto nadužívat, pokud by měly správní orgány postupovat jako v případě žalobkyně, bylo by nutné novelizovat současnou právní úpravu.
46. Předmětem přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, jímž byla žalobkyni zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty s odůvodněním, že její pobyt na území není v zájmu ČR. Žalobkyni bylo na území ČR vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného veřejnou vysokou školou ke studiu akreditovaného studijního programu vysoké školy. Žádost byla podána na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji, pobytové oprávnění bylo vydáno s platností od 18. 10. 2022 do 15. 9. 2023, přičemž žalobkyně na území ČR přicestovala dne 6. 10. 2022 a ještě před ukončením přípravného kurzu podala dne 20. 12. 2022 žádost o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodavačky smíšeného zboží, tedy na pozici, jež vyžaduje pouze minimální vzdělání, aniž by studium deklarovaného programu na České zemědělské univerzitě zahájila.
47. Žalobkyně namítala, že správní orgány libovolně a nesprávně vyložily neurčitý pojem „zájem České republiky“, čímž dle názoru žalobkyně vybočily ze zákonem svěřených pravomocí.
48. Obecně platí, že při jeho výkladu v různých kontextech zákona o pobytu cizinců je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž je tento neurčitý právní pojem užíván (srov. obdobně závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, Sb. NSS 2420/2011).

49. Kontextem včlenění a změnou § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců se zabýval již Krajský soud v Praze, byť v souvislosti s neudělením víza, v rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 45 A 37/2014-56, v němž konstatoval: „*Toto ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění znělo tak, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „Na udělení víza není podle § 51 odst. 2 právní nárok. V návaznosti na zavedení povinnosti cizince před vyznačením víza předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, je výčet důvodů neudělení víza doplněn v písmenu i) o případy, kdy cizinec zmíněný doklad nepředloží. Doplněním písmene j) se rozšiřuje výčet obligatorních důvodů pro neudělení víza cizincům, jejichž pobyt na území není v zájmu České republiky.“ Zákonem č. 427/2010 Sb. bylo z tohoto ustanovení vypuštěno slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“*
50. Žalovaná vyložila, z jakých důvodů pobyt cizince není v zájmu v ČR, při hodnocení „zájmů ČR“ vyšla nejen ze znění zákona, ale i z důvodové zprávy a prováděcích předpisů. Soud má odůvodnění správních orgánů za pečlivé a vyčerpávající. Žalovaná správně uzavřela, že ČR má zájem na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamské socialistické republiky pouze ve specifických profesích a omezeném počtu, v zájmu ČR naopak není, aby na její území přicházeli občané Vietnamské socialistické republiky za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce a mimo vládní programy. Zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamské socialistické republiky je omezen toliko na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených tak, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly.
51. Žalovaná shrnula podstatné okolnosti případu, kdy byť se žalobkyně účastnila přípravného kurzu, v dalším studiu v akreditovaném studijním programu na veřejné vysoké škole již nepokračovala a svůj původně deklarovaný účel pobytu nenaplnila. Namísto toho krátce po příjezdu na území ČR požádala o vydání zaměstnanecké karty na pracovní pozici prodavačky smíšeného zboží, pro které zaměstnavatel vyžaduje jako minimální vzdělání základní a praktickou školu. V tomto případě se jedná o pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci, pro kterou by jí zaměstnanecká karta při podání žádosti na zastupitelském úřadu v Hanoji nebyla vydána, respektive by o ni nemohla požádat. Soudu se tato argumentace nejvíce jeví jako nelogická či absurdní.
52. Žalobkyně vstoupila na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dne 6. 10. 2022, tedy za účelem zvýšení úrovně svého vzdělání. Žalobkyně při výslechu dne 24. 4. 2023 popsala, že se účastní každý den od pondělí do pátku v době od 13:15 do 16:30 jazykového kurzu, který začal v říjnu 2022, v červnu měla dělat jazykové zkoušky, potřebovala získat úroveň A2, následně se měla dostavit k testu přijetí na vysokou školu. Podle zprávy České zemědělské univerzity v Praze žalobkyně ukončila přípravný kurz závěrečnou zkouškou na úroveň A2 v červnu 2023. Žalobkyně podala přihlášku k vysokoškolskému studiu, ale k přijímacímu řízení se nedostavila. Pracovní smlouvu podepsala dne 12. 12. 2022, s pracovní dobou 40 hodin týdně.
53. Soud nemá za to, že by výklad žalované byl v rozporu se zákonem o pobytu cizinců. Jiným výkladem by došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany

Vietnamské socialistické republiky. Pokud žalobkyně namítala, že i nadále pokračuje ve studiu, a sice v (dalším) přípravném kurzu českého jazyka, toto nebylo nijak doloženo. Zároveň soud nepovažuje za dostačující vysvětlení, že žalobkyně nenastoupila ke studiu na vysokou školu dle původního tvrzeného plánu z důvodu, že její znalosti češtiny nejsou dostatečné, když složila zkoušky a získala certifikát pro úroveň A2, což je úroveň, o které prohlásila při svém výsledku, že po získání této úrovně se přihlásí do přijímacího řízení ke studiu na vysoké škole.

54. Obdobný výklad citovaných ustanovení provedl i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40, v situaci, kdy cizinka z Vietnamu pobývala na území ČR na základě modré karty, která jí byla vydána za účelem výkonu zaměstnání vyžadující vysokou kvalifikaci s platností od 18. 10. 2022 do 17. 10. 2024, následně požádala o vydání zaměstnanecké karty z důvodu dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a to na pracovní pozici u pracovního místa, které je součástí centrální evidence volných pracovních míst k obsazení držiteli zaměstnanecké karty. Chtěla být dle předložené pracovní smlouvy zaměstnána jako prodavačka potravinářského zboží. Její žádost byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta, neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu ČR. Jde tedy o obdobnou situaci. Krajský soud v Ústí nad Labem konstatoval, že vláda dala najevo, že má zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky přicházeli na území ČR pouze cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. Zájem ČR na příchodu zaměstnanců z Vietnamu se tak omezuje na specifické profese a omezený počet vydaných zaměstnaneckých karet tak, aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. V nastavení kvót jsou v některých případech zohledněna i bezpečnostní rizika spojená s migrací z daného regionu s tím, že ve státech, kde existuje zvýšené bezpečnostní riziko (např. Vietnam) je podávání žádostí mimo uvedené vládní programy zcela znemožněno. Tyto závěry odpovídají pravomoci ČR jako členského státu regulovat přijímání příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, jak plyne z bodů 5 a 6 a čl. 8 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, Sb. NSS 3601/2017). Pokud dala vláda ČR na základě zákonného zmocnění dle § 181b zákona o pobytu cizinců jasně najevo, že má zájem na přijímání cizinců z Vietnamu pouze na místa kvalifikovaných zaměstnanců prostřednictvím vyhlášených programů, a to v omezeném počtu, a contrario lze dovodit, že nemá žádný zahraničně politický zájem na tom, aby z uvedeného státu přicházeli a na základě zaměstnanecké karty zde dlouhodobě pobývali ti, kteří takové podmínky nesplňují a na území ČR by pobývali za účelem výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce.
55. S ohledem na shora uvedené nelze přisvědčit žalobkyni, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. bylo přijato pouze z důvodu, že by snad nepostačovaly kapacitní možnosti jednotlivých zastupitelských úřadů k přijetí vyššího počtu žádostí. Soud neshledal správným ani názor, že by správní orgány nemohly při hodnocení zájmů států v případě žalobkyně zohlednit i citované nařízení vlády. Nutno odmítnout i argumentaci, že se správní orgány měly zabývat tím, zda konkrétně žalobkyně a z jakých konkrétních důvodů představuje zvýšené bezpečnostní riziko pro ČR, takový požadavek ze zákona nevyplývá. Soud neshledal důvodnou ani polemiku ohledně úrovně nezaměstnanosti v ČR. Pokud Vláda ČR přehodnotí potřeby a zájmy ČR, má možnost přehodnotit dosud platné nařízení. Žalobkyně

není povolána k tomu, aby sama definovala, jaké jsou aktuální zájmy ČR a z toho pro sebe vyvozovala nárok na získání určitého pobytového oprávnění.

56. Rozhodnutí není ani vnitřně rozporné, žalovaná vysvětlila, proč za daných okolností by pobyt žalobkyně na základě zaměstnanecké karty nebyl v zájmu ČR. Žalovaná vysvětlila, že napadeným rozhodnutím není žalobkyni bráněno v dalším studiu, ani v dalším pobytu na území. Poukázala též správně na skutečnost, že povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se nevyžaduje k zaměstnání nebo k výkonu práce cizince který se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání (tj. též v případě prezenčního studia na vysoké škole, a to včetně prázdnin, které jsou součástí školního nebo akademického roku).
57. Žalobkyně též namítala, že správní orgán v obdobných případech postupoval benevolentněji a žádosti o zaměstnaneckou kartu nezamítal, byla porušena zásada legitimního očekávání.
58. Soud k tomuto konstatuje, že nebyly doloženy a popsány případy, ve kterých správní orgán měl rozhodovat odlišně, žalobní námitka není dostatečně konkrétní, aby mohla být vypořádána. Žalovaná tuto odvolací námitku vypořádala poměrně stručně, avšak žalobkyně v žalobě nepopisuje konkrétní okolnosti jiných žadatelů o zaměstnanecké karty, ani je nijak nedokládá. Například z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, je naopak zřejmé, že správní orgány obdobně jako v případě žalobkyně postupují i u jiných cizinců. Ostatně i zástupce žalobkyně při jednání poukázal na skutečnost, že aktuálně žalovaná postupuje obdobně nesprávně i v případech dalších studentů z Vietnamu.
59. Obecně lze uvést, že zásada legitimního očekávání je zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu, podle které správní orgán dbá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 1 Afs 306/2021-35, správní praxe, kterou by mohlo být založeno legitimní očekávání, není absolutně nepřekonatelná, nýbrž ji lze měnit. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005-86). Zásada legitimního očekávání je také omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejm. zásadou legality (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009-233). Legitimní očekávání tak účastníka řízení není bezbřehé a správní orgán svou praxi může změnit.
60. Je nutno odmítnout i námitku, že rozhodnutí správních orgánů neobsahují konkrétní zjištění. Naopak, z obou rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány podrobně popsaly zjištěný skutkový stav a na něj následně aplikovali příslušná zákonná ustanovení. Žalobkyně byla neúspěšná nikoliv primárně proto, odkud pochází, ale protože její počínání obchází zákon a prováděcí předpisy.
61. Námitky žalobkyně směřující do závěru o neplnění účelu pobytu směřují do prvostupňového rozhodnutí, žalovaná žalobkyni v napadeném rozhodnutí vysvětlila, že její žádost o vydání zaměstnanecké karty byla zamítnuta proto, že její pobyt na území jako nekvalifikovaného zaměstnance není v zájmu státu, není tedy sankcionována proto, že nenaplněvala účel předchozího pobytu. Správní orgán I. stupně pouze výslovně uvedl, že jejím původním deklarovaným účelem pobytu bylo studium konkrétní vysoké školy, a nikoliv pouze jazykového kurzu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

62. Žalobkyně též namítala nepřípustnou diskriminaci.
63. Obdobnou otázkou se již zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 14. 6. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022–34, dovedl, že „[n]astavení kvót v předmětném nařízení nelze považovat za nezákonnou diskriminaci, tj. konkrétně dle tvrzení stěžovatele diskriminaci občanů Vietnamu ve srovnání s občany Ukrajiny, resp. mezi osobami s různou kvalifikací. Předně je třeba zdůraznit, že odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva na vstup na území a jejich práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá již z různých smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou, resp. s Evropskou unií. Rozhodné unijní právo, tj. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (která je implementována příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců upravujícími zaměstnaneckou kartu), zapovídá diskriminaci na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických vlastností, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politických nebo jiných názorů, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, postižení, věku nebo sexuální orientace. Pokud čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv EU hovoří o zákazu diskriminace na základě státní příslušnosti, má na mysli diskriminaci mezi občany Unie na státní příslušnosti k některému z členských států EU. Stejně tak nezakazuje rozlišování mezi občany různých cizích států ani (česká) Listina základních práv a svobod (srov. její čl. 3 odst. 1).“
64. Oprávnění k úpravě podmínek vstupu na území a přístupu na tuzemský pracovní trh vyplývá především ze svrchovanosti ČR, která „má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016–52, č. 3601/2017 Sb. NSS).
65. Lze aprobovat i závěr žalované, že v případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty nejde o rozhodování o „právním nároku“ cizince (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47, č. 4328/2022 Sb. NSS). Přitom projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území, což může mít rozličné vnitrostátní či mezinárodně politické důvody.
66. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR neexistuje, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území (srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 9. 6. 2004, č. j. III. ÚS 260/04, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 4064/18, ze dne 27. 9. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2313/23, či rozsudek NSS ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Při stanovení zákonných podmínek je zákonodárce oprávněn reflektovat mj. i zájmy státu na řádném fungování imigračního systému, zachování veřejného pořádku a na vnitřní bezpečnosti atp. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. III. ÚS 1147/13, či ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04). Všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu přitom nevyplývá ani z mezinárodních smluv, kterými je ČR vázána.

67. Shora uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i v nynějším případě. Žalobkyně konkrétně namítala, že důvod pro zamítnutí žádosti nelze vztahovat k celé skupině cizinců pocházejících z určité země, v tomto případě z Vietnamu. Má-li ČR ve smyslu citované judikatury oprávnění při regulaci migračních toků na své území rozlišovat dle svých potřeb mezi občany různých zemí (tedy dle kritéria formálně právního), pak tím spíše jí takové oprávnění náleží při rozlišování cizinců dle míst, odkud skutečně pocházejí, resp. kde bydlí (tj. dle kritéria faktického). Migrační politika je v různých zemích zcela pochopitelně regulována odlišně v souvislosti s poptávkou po o příslušném pobytovém oprávnění a potřebami ČR. Takovéto rozlišování považuje soud ve světle shora uvedeného za zcela legitimní.
68. Při jednání soudu bylo dále objasněno, že pokud žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukazovala v souvislosti s nediskriminačním postupem na ust. § 169g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, měla zřejmě na mysli § 169g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého pokud se žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu podává na zastupitelském úřadu, je cizinec oprávněn podat žádost pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je občanem, popřípadě ve státě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je držitelem, nebo ve státě, ve kterém má povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt a ve kterém oprávněně pobývá nepřetržitě po dobu nejméně 2 let. Zástupce žalobkyně z tohoto dovozoval nesprávnost postupu žalované z důvodu nerovného přístupu k jednotlivým skupinám cizinců. Soud nicméně k této otázce konstatuje, že se tato argumentace v napadeném rozhodnutí neobjevuje, žalovaná své rozhodnutí postavila na jiných důvodech. Pokud zákonodárce nechal otevřenou určitou možnost pro získání zaměstnanecké karty pro skupinu cizinců žijících dva roky v jiném státě, nezpůsobuje to podle názoru soudu nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nerovného přístupu, neboť nejde o skupiny ve srovnatelném postavení.
69. Žalobkyně namítala též nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně, když žalobkyně žije na území již více než jeden rok a k pobytu na území za účelem studia, které vyžaduje značné náklady na živobytí, chtěla pomoci své rodině a na území rovněž pracovat, aby rodina žalobkyně nemusela po celou dobu jeho studia hradit veškeré náklady spojené s jejím pobytem a studiem na území. Správní orgán I. stupně se přitom otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabýval jen okrajově, přestože na takový dopad žalobkyně upozornila ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a napadené rozhodnutí je proto i v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu.
70. Soud předně konstatuje, že žalobní námitka naprosto kopíruje námitku odvolací, žalovaná ji však vypořádala, žalobkyně na toto vypořádání nijak nereaguje, přitom soud přezkoumává primárně rozhodnutí odvolacího orgánu, nikoli orgánu prvoinstančního.
71. K tomu, aby správní orgán mohl provést reálnou úvahu o přiměřenosti dopadů jeho rozhodnutí, je totiž nutná aktivita samotného cizince, který by měl rozkrýt všechny významné aspekty svého pobytu na území ČR a z toho plynoucí pevnost a trvalost vazeb, které si zde vytvořil. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021 č. j. 10 Azs 226/2020-52, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „(z) konstantní judikatury správních soudů ovšem plyne, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli (tj. v projednávané věci stěžovateli), aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také na oblast pobytu cizinců. S ohledem na zásadu koncentrace řízení je

tedy nutné relevantní skutečnosti a důkazy tvrdit a označit (předložit) již v řízení před správním orgánem I. stupně ...“. Žalobkyně v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žádné okolnosti nasvědčující nepřiměřenosti zásahu neuvedla, pokud namítala, že rozhodné skutečnosti uvedla ve vyjádření k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí, vyjádření ze dne 31. 7. 2023 (ač podané právním zástupcem) bylo zcela obecné („Žadatel dále uvádí, že případné zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žadatele.“). Prvostupňový orgán neměl prakticky co posuzovat. Zohlednil skutečnosti, které vyplývaly z obsahu spisu.

72. Žalovaná k této otázce uvedla, že předestřená újma nebyla blíže konkretizována a dostatečně doložena. Pro žalovanou bylo podstatné, že žalobkyně pobývá na území krátce, je v produktivním věku, lze předpokládat, že v zemi původu bude schopna nalézt zaměstnání nebo jiný zdroj příjmů, existenčními problémy nebyly prokázány, je svobodná a bezdětná. Žalovaná zdůraznila, že zamítnutím žádosti o vydání zaměstnanecké karty není účastníci zakazován další pobyt na území ČR, dne 3. 8. 2023 podala žádost o prodloužení doby platnosti stávajícího pobytového oprávnění, o které nebylo k datu vydání napadeného rozhodnutí pravomocně rozhodnuto. Svědčí jí tedy fikce pobytového oprávnění ve smyslu § 47 zákona o pobytu cizinců. Svoje případné kontakty může prozatím udržovat přímo na území, popř. formou elektronické komunikace ze země původu.
73. Správní orgány nebyly povinny posuzovat rozhodnutí z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, k jeho potenciální aktivaci však musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, bod 19). Je třeba navíc konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 citované úmluvy.
74. Žalobkyně až v odvolání uvedla skutečnosti, které dle jejího názoru svědčí pro nepřiměřenost zásahu (délka pobytu, snaha o výdělek, aby její studium nemusela hradit rodina), soud se ztotožňuje s žalovanou, že v případě žalobkyně je zásah do jejího soukromého a rodinného života přiměřený. Tím spíše za situace, kdy žalobkyně může na území dále pobývat na základě jiného pobytového oprávnění a při prezenčním studiu na vysoké škole v rámci akreditovaného programu má možnost i výdělku. Soud tak shrnuje, že posouzení přiměřenosti zásahu správními orgány bylo provedeno v dostatečném rozsahu, správní orgány se neopomněly vypořádat s žádnou jim známou podstatnou okolností, tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal.
75. K námitce, že správní orgány porušily § 2, § 3, § 68 a § 89 odst. 2 správního řádu soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., proto se jí samostatně nezabýval (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58 či usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72).

76. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I.
77. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. května 2024

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně